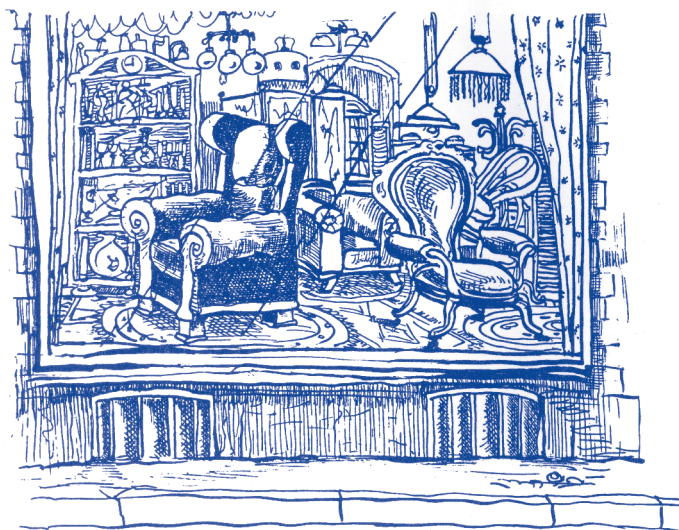

Film o strašidelnom obchode

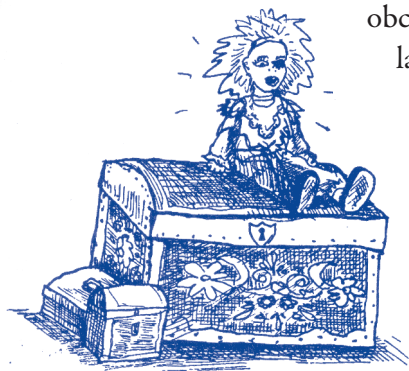
amin obchod sa zdal Barborke veľmi zvláštny. Všetky tie veci a vecičky v ňom ju priťahovali, ale občas sa ich i trošilinku bála. Napríklad také staré kreslá! Keď sa zošerilo, Barborke sa zdalo, že si do nich chodia posediť dávni majitelia. Kreslá občas zavrzgali, zapraskali pod neviditeľnými telami. Barborka dokonca zacítila staré parfумы. Alebo cinkali

poháriky či šálky z čínskeho porcelánu, lebo si ich tajomní hostia možno prikladali k perám. Ako kedysi, keď z nich popíjali likéry, čaj alebo v zime horúcu čokoládu. Obzvlášť si Barborka bola istá, že staré dámy v šušťavých šatách zo surového hodvábu sa prehrabujú v skrinkách a šuflíkoch, kde mama držala staré šperky. Že si kost-

natými prstami zasa dávajú do uší svoje bývalé náušnice zo zlata a striebra a že si navliekajú prstene ozdobené rubínmi, smaragdmi, diamantmi. Niekedy si možno na zvráskavené krky prikladajú šnúry perál z čias svojej mladosti a obzerajú sa v starých zrkadlách, ktoré sú tiež na predaj. Veru, mamin obchod niekedy pripomínal Barborke bálóvú miestnosť, do ktorej si prídu pospomínať na staré časy akísi duchovia. Baška v takých chvíľach prižmurovala oči za presklenými dverami, ktorými sa vstupovalo do obchodu, a hovorila si, že ona by nebola predavačkou v takom

obchode za nič na svete. Ale čím chcela raz byť, to vôbec nevedela. Možno učiteľkou alebo novinárkou, ktorá chodí robiť reportáže z cudzích krajín. V ten modrý pondelok jej však strýko vložil do hlavy akýsi nepokoj. Čo takto režisérka? Keďkoľvek si priložila k oku tú smiešnu kameru z dlaní a dvoch palcov a na čosi ju zacielila, naozaj ju začal

ťahat' za sebou, ako na nitke, nejaký príbeh. Ako ten o černošskej neveste. Teraz si kameru zacielila na najškarredšiu, najstrašidelnejšiu bábiku v maminom obchode. Sedela na maľovanej truhlici a oblečená bola v ružových volánikových šatách. To aby nebolo vidno, ako jej jedna noha visí celkom vyklbená. V bledej porcelánovej tvári mala doširoka roztvorené iba jedno oko. Druhé viečko bolo ustavične spustené. Na hlave mala hniezdo, urobené z čohosi, čo vraj kedysi boli naozajstné vlasy.

– Si taká škaradá, až si zaujímavá! Budeš teda hrať v mojom novom filme! – povedala Barborka a v tom momente sa bábika zošmykla z truhlice.

– Kche, kche, kche, – rozkašľala sa, ako keby mala choré prie-

dušky. Alebo sa možno iba Barborke posmievala. Aj to ustavične spustené viečko vyzeralo, ako keby bábika iba sprisahanecky pomrkávala na dievčatko vo dverách obchodu. Druhým, roztvoreným skleným okom pozerala tak uprene na Barborku, až sa tej zatočila hlava. Ako keby si tajne odpila z otcovho piva. Rýchlo si sadla na perzský koberec, ktorý nedávno priniesol do obchodu akýsi pán. Zostala sedieť nehybne, s prekríženými nohami, ako soška Budhu.

– Kche, kche! Ty sa mi opovážiš posmievať?! Tak ja ti ukážem! Zhypnotizovala som votrelkyňu! Nebojte sa! Poďte všetci sem! – zatlieskala bábika dlaňami z porcelánu.

– Som ešte človek, alebo už som prečarovaná tou otrasnou strašidelnou bábikou na sošku, ktorú ráno mama nájde na koberci? Pokojne si ma predá! – Len čo si toto Barborka povedala, začalo sa podivné divadlo. Vlastne film. Z mosadzných postieľok a dreveného kočíka povyskakovali bábiky z kaučuku. Z vitrínok sa zošuchli na zem porcelánové pastierky husí, tanečnice, rokokové dámy so svojimi gavaliermi. Rozozvučala sa cinkavá, jemná hudba. To hral sklený huslista. Všetky tie prapodivné bytôstky začali tancovať, jasať a drkotať dve na tri. A keď vyliezli dolu cínoví vojačikovia a jazdci na koňoch, začal chichot a tichý vábivý šepot. Ale keď zasa strašidelná bábika zatlieskala, nastalo ticho. Bola asi kráľovnou bábik. „Prečo inak by ich všetky tak ovládala?!“ hnalo sa Barborke hlavou.

– Teraz je rad na nás. Teraz sa my budeme hrať. Ty budeš naša hračka! Na svete je predsa trochu spravodlivosti. Konečne i my, odložené a zabudnuté predmety, máme svoju ľudskú hračku. A vrátime jej všetko, všetučko! – strašidelná bábika sa tým svojim vypúleným okom priblížila k Barborkinej tvári.

– Áno, áno, áno, – jasali ostatné hračky. Bábika zamávala rukami a čosi vravela ako zaklínadlo. Barborke naraz bolo zima a všetko teraz videla ako cez hrubé sklo. Pozorovala všetky tie bytôstky, ktoré skákali a robili grimasy, ale nepočula ani hlások. Naraz ju akási sila

začala kývať, hojdať. Na hlavu sa jej spustil sneh. Potom sa hojkanie zosilnilo a Barborka sa začala otáčať. Pripadala si ako pilot, ktorý robí vývrtky v lietadle počas leteckého dňa.

– Prepánakráľa! Tá ohava ma premenila na dievčatko v sklenenej guli! Až sa stadiaľto dostanem, vytrhám jej všetky tie rozkuštréné čarodejnícke vlasy! – zastrájala sa Barborka.

Našťastie ju zasa zachránila mama. Vošla do obchodu a našla Barborku sedieť na koberci. V ruke držala sklenenú guľu, v ktorej stála malilinká baletka.

– Vieš dobre, že môj obchod nie je materská škôlka. A keď už chceš byť zas na chvíľu malé decko, aspoň, prosím ťa, daj všetko na svoje miesto! Obchod je obchod. Jasný? – povedala mama prísne.

Barborka sa nehnevala. Len zazrela na jednookú bábiku, ktorá sedela na maľovanej truhlici a tvárila sa náramne ľahostajne.

– Fuj! Asi je to strašné byť bábikou! Vydaná napospas hoci-komu, kto sa s tebou hrá čudnú hru, – povedala Barborka mame. Tá sa iba trošilinku usmiala:

– Ešte včera sa ti zdalo najťažšie v živote byť černoškou. To som zvedavá, kým sa ti nabudúce bude zdať byť ťažké! – potom na dvere obchodu vyvesila cedulu: OTVORENÉ.

